

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 150. Nullam veri speciem, nec probabilitatem habent ea quæ
Pinterellus, Abellius, Slaughterus alique afferunt de formidolosæ
attritionis sufficientia, vel à Tridentino definita, vel verbis adeò ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

Brigitte (l. 2. revelat. c. 23.) *Quantumcumque homo peccet, si toto corde cum vera emendatione & charitate ad me confugerit, statim parata sum recipere poenitentem.*

Et in Instruct. vit. ascet. divis. 6. *Bonum est nos vel per timorem servilem à vitiis abstinere; ita tamen ut ibi non permaneamus, sed inde ad timorem liberalem, seu filialem transeamus.* Per quem (prout immediatè præmisit) *metuimus peccare, ne benignissimum Dominum Deum nostrum offendamus, ejuque perdamus gratiam, & familiaritatis benevolentiam.*

1774 Denique S. D. N. Clemens X. Deputatis Lovanienfibus declaravit, *in ea se esse sententia, quod requiratur aliquis amor Dei propter se in Sacramento Poenitentia, prout mihi iustificatus est eximius P. Farvacques S. Theologiae Doctor Lovanienfis, Ordinis Eremitarum S. Augustini (qui eruditissimis opusculis suis hac de re editis tam gloriosam de adversantibus sibi victoriam Eruditorum omnium iudicio reportavit) in litteris ad me datis 17. Junii 1671.*

CAPUT CL.

Nullam veri speciem, neq. probabilitatem habent ea quæ Pinterellus, Abellius, Slaughterus aliique asserunt de formidolose attritionis sufficientia vel à Tridentino definita, vel verbis ad hoc perspicuis declarata, ut mens ipsius pro illa sufficientia sit perspicua.

1775 Hoc posterius frequenter asserunt in Thefis suis Jesuitæ Lovanienfes, Duacenses, Angio-Leodienses, &c. quos inter Slaughterus in Thefi de die 9. Julii 1690. *Ut indubitatum (inquit) statim non requirit perfectam illam, id est amorosam (quam requirimus) contritionem, que utique amore Dei includat appetitivè summum... Sufficit attritio, etiam cognita... Hac est perspicua mens Tridentini.* Illud verò prius Pinterellus asserit in lib. de sufficientia attritionis, aens, quod *vix ulla est expressa claritas in Tridentino doctrina.* Et Abellius in Medulla Theol. p. 2. sect. 9. atque in Elucidat. dicens, *eam verbis claris atque expressis apertissime declaratam.* Alii autem assertionem nostram non posse sine nota defendi. *Esse certè falsam, improbabilem, definitioni Tridentini contrariam, Baii & Jansenii factum, Neotericum commentum, &c.*

1776 Verùm id ab ipfisterariè & absque ulla veri specie asseri, compertum est ex hæcenus dictis, atque insuper probatur 1°. per argumenta ex Tridentino capitibus seqq. subjicienda, quæ ad minus demonstrant probabile esse, id à Tridentino non esse certè & apertè definitum, vel declaratum. Si verò id probabile sit, oppositum esse non potest certum & manifestum. Cùm certissimum sit, esse non posse in Tridentino certum & manifestum, cujus oppositum probabiliter, imò pliquam probabiliter demonstratur esse Tridentino consentaneum.

1777 2°. si opinio asserens formidolose attritionis sufficientiam, clarè & manifestè declarata vel definita foret à Concilio Tridentino, sententia negans sufficientiam illam, improbabilis foret & erronea. Talem proinde vocari, seu aliquam ei notam inuri Sanctitas Sua non prohiberet. Cùm nunquam prohibeat erroneam vocari opinionem, Ecclesiæ declarat omnibus vel definitionibus clarè & manifestè contrariam. Eam verò erroneam vocari, vel aliquam ei notam inuri Alexander VII. in virtute sanctæ obedientiæ, & sub pœna excommunicationis prohibuit, donec (inquit) *ab hac S. Sede fuerit aliquid hac in re definitum.* Quo addito manifestè suppositum nihil adhuc à S. Sede, nec proinde à Tridentino esse definitum, seu clarè & perspicuè declaratum.

3°. probabile non est, à Tridentino definitum, vel perspicuè declaratum esse dogma, concernens jus divinum, quod nullum habet in Scriptura, nec in Traditione fundamentum (cùm Tridentinarum definitionum declarationumque ejusmodi fundamenta fuerint Scriptura, Traditioque, uti Pallavicinus demonstrat in Historia Concilii Trid. l. 12. c. 1. Quod & cap. 10. ostendit esse observatum in sententiis de poenitentia sess. 14. stabilitis.) Atqui sententia de formidolose attritionis sufficientia nullum habet in Scriptura, nec in Traditione fundamentum; quin ei potius Scriptura Traditioque contradicit, prout in præmissis à nobis est ostentum.

4°. prorsus improbabile est, & contra omnem 1779 veri speciem, aliquid à Concilio Tridentino definitum, vel perspicuè declaratum esse contra Sanctorum omnium doctrinam, sicut & contra doctrinam Theologorum omnium, qui ab initio Scholasticæ ad usque Tridentinum dictæ attritionis insufficientiam tradiderunt, uti constat ex laudatis ipsorum testimoniiis.

5°. id tantò minus credibile est, quòd id absque magna trutinacione, plurimorumque contradictione fieri non potuisset. Cujus trutinacionis contradictionisque nullum in istius Concilii Historia vestigium reperitur. Imò punctum istud in Patrum Conventu pauci attingerunt (ait laudatus Historicus l. 12. c. 10.) *aliquid duntaxat vestigium comperto opinionis negantis necessitatem amoris in eis quæ Granatensis disputavit.* Falsissimum proinde est quod Slaughterus ubi supra absque probatione ulla temerè asserit, *in ipso Tridentino plures post ipsam omnes Christiani Orbis Doctores, unanimi consensu, & vi Decreti illius, attritionis formidolose sufficientiam tenuisse.* Cùm in Tridentino vix ullus, si ullus, sufficientiam istam teneat, teste Eminentissimo Historico, & post Tridentinum ad hoc multi præcipui nominis Theologi, Cardinales, Episcopi, &c. ut Lectoribus imperitis Slaughterus imponat, suamque vel imperitiam, vel in legendis Authoribus incuriam notam faciat, dum Christiani Orbis Doctores omnes vel invitos pro se allegat.

CAPUT CLI.

Sufficientiam attritionis purè formidolose à Tridentino definitam non esse, sex alii argumentis ad oculum demonstrantur.

1780 PRimo, quia (teste Pallavicino l. 7. c. 10.) Tridentinarum Patrum consilium fuit, in recentis definitionibus se prorsus abstinere à supervacaneis articulis; ab illis numerum, qui Catholicæ inter Scholas in dubitatione versantur. Quapropter semper oblitere Legati, *ne quid de immaculata Deiparæ Conceptione sanciretur.* Similiter *ne quid certi statuerent Patres de natura ipsa peccati originalis, de qua Scholastici discordant.* Nec enim synodus collecta fuerat ad decidendas opiniones, sed ad errores recidendos. Quam ob rationem nihil etiam in Tridentino decsum fuit, circa scholasticam questionem, an sub utraque communione specie plus gratiæ recipiat, quam communione sub una; circa quam variae sunt Scholasticorum opiniones. Inter Legatos etiam (teste eodem Historico l. 7. c. 7.) conveniebat, *haud committendum, ut dissisi sumes inter partes Catholicas intraderet, neque ut adhiberentur voces, quibus quidpiam earum cuiuslibet detraheretur.* Quippe Concilio satis erat prohibere hereses (verba sunt Eminentissimi Historici l. 9. c. 10.) *in quo plurimum adhuc negotii supererat, scholasticis questionibus relictis.*

Quod & Patribus à Summo Pontifice commendatum ibidem enarrat, numerum, ut varia